

SFÂRȘIT DE AN

Spre sfârșit de an, ce ne-a mai rămas? Da, artificii, bombe, tiribombe, trasoare, superbombe, toate strânse din timp, cel mai adesea pe sub mână, ca la răscrucea dintre ani să explodăm.

Anul ca secvență temporală, pe care omenirea a stabilit, din cele mai vechi timpuri, să aibă o finalitate ca parte a infinitului astronomic, este nevoit ca în curând să înceteze și o altă felie de timp să îi ia locul. Va înceta pentru o parte a omenirii; alte popoare și chiar rude ale noastre ortodoxe care au alte măsurători de timp vor veni cu alta, la fel de artificială, pentru a satisface mercantilismul nostru de a devora plăcerile gustative, carnale ori materiale induse negustorește spre a ne goli buzunarele și deopotrivă sufletele (nu de a le înnobila) cu efemere satisfacții (nu spun bucurii) produse de sistemul global care ne strivește propriile noastre obiceiuri, ancestralele noastre datini.

Cu toate încercările televiziunilor, datinile noastre, acolo unde se mai și păstrează, sunt umbrite de expunerea lor comercială, de oferirea intimităților lor pentru bani, precum „frumoasele” din vitrinele de la Amsterdam. Partea comercială le susține supraviețuirea unor segmente să spunem folclorice, în rest, fibra lăuntrică și semnificațiile adânci ale gesticii ritualurilor, acolo unde s-au mai păstrat nepervertite de flagelul vânzării acestora, s-a restrâns (și se restrânge) permanent, lăsând locul kitch-urilor, a demonstrațiilor așa-zise străvechi, de ocazie, pentru un folos imediat.

Sfârșitul de an, de fapt, privind nu prin dreptunghiul televizorului ci prin manifestările concrete la nivelul fiecărei regiuni ori localități, cu ce ne surprinde, ce revarsă din bogăția de valori culte ori folclorice?

Mai nimic. În prim plan se află, într-un procent de peste 90%, umplerea burților cu tobe, cârnați, șunci, șorici, fasole cu ciolan, pomeni, uriașe pomeni electorale (mascate) adresate celor care au devenit săraci, foarte săraci. Ei sunt foștii muncitori din uzinele și fabricile distruse. În loc de locuri de muncă li se dau pomeni. Sunt hămesiți, au privirile rătăcite, au atitudini animalice, de oameni care și-au pierdut de mult demnitatea. La ce le-ar mai folosi aceasta?

Sunt „organizați” de jandarmi ori alte forțe spre a nu deveni o gloată de vandali, care ar avea ca unică țintă butoiul cu trăsău, ori marmida cu sarmale oferite gratis, spre slava eternă a actualului și viitorului ales din zonă, cu o majoritate de 120 %.

Și ce ne mai oferă sfârșitul de an, taxe, impozite, cât mai mari și cât mai variate. Taxa pe stâlp, pe baraj, pe câini, taxa pe gard, taxa pe fum (aceasta e la mijloacele auto și nu la coșurile de fum din Evul Mediu), taxa pe orice mișcă; am devenit un stat clădit numai pe taxe și impozite. Pentru că nu prea mai producem nimic.

Iar pe ce producem (adică multinaționalele) nu prea încasăm mai nimic. Și atunci strivim poporul nu

numai cu televizorul ci și cu impozitorul. Impozitele și taxele se aplică pentru cei corecți, pentru proști, pentru că cei deștepți exportă veniturile în zone prietenoase de impozitare. Mare pagubă. Pe cei rămași îi „strivim” până le ies ochii, până vor deveni, încetul cu încetul, din producători de venituri în asistați. Și atunci să vezi ce șah va fi, va fi „pat” la rege.

Ei aș! Balta are pește și oricum, după o veche deviză, de prin anii '30, „mămăliga nu va exploda niciodată”. Iar „previziunile” unui fost prim-ministru (fie-i țărâna ușoară!), că în această țară s-a vândut tot și nu prea mai e ce să se fure, reprezintă un soi de glumă demnă de Radio Erevan.

Noi avem o țară „profundă” din toate punctele de vedere. Am rezistat tuturor năvălirilor trecute și se pare că rezistăm și actualelor invazii.

Acum ritmul este foarte alert. Vă tocați pădurile, foarte bine, nu ne băgăm, e treaba voastră. Lemnul brut vi-l luăm, că pe la noi nu prea e voie să tai pădurea.

Produceți prea mult lapte, nu e bine; ne cam deranjați, laptele vostru are aflatoxină. Ba și păsări produceți - nasol - vă paște aviara. La bovine (aveți un loc 10 în Europa), cam sus, vă paște boala vacii nebune ori limba albastră. La porci, pesta porcină (ciudat, a „venit” cam suspect peste anumite ferme). Iată, exportați ceva carne - ați băgat cal în ea (de fapt francezii și englezii au făcut această măgărie) și arată spre noi.

Vă luăm fructele de pădure cu sume derizorii, vânatul (că la noi nu e voie) la preț de dumping.

Storcem la voi din greu precum la cea mai ordinară țară din lume dar în Schengen nu aveți voie. Iată o Românie în genunchi la sfârșit de an. Dar suntem mândri, ca români, că prințul Charles cu a lui suită maghiară „descoperă” zone mirifice din Transilvania (de ce nu le descoperă pe cele din Oltenia, Banat, Dobrogea, Moldova, Bucovina, unele mult mai mirifice decât Viscri ori unde s-a mai „lipit” domnia sa).

Vrea neapărat pentru sufletul domniei sale Transilvania. Crede în naivitatea lui că acolo îl va găsi pe Dracula în carne și oase. Se prea poate, dar nu îi recomandăm această întâlnire plină de mister, dar sângeroasă. Nu, România nu este în genunchi. O uriașă dramă, moartea a 60 de persoane și rănirea gravă a peste 150 într-un club de noapte a redeșteptat națiunea după un sfert de secol de la acea Revoluție de '89, confiscată de criptocomuniști. Protestul a zeci de mii de oameni a determinat căderea Guvernului (într-o măsură semnificativă penal) cât și a analfabetului de Primar al Sectorului 4 al Capitalei.

Că uriașul protest la nivel de țară nu are coagulate ținte politice este de înțeles, nici nu ar avea cum, mesajul este cât se poate de clar, societatea civică (nu civilă) românească funcționează impecabil, mult superior altor țări europene.

Nolens-volens suntem nevoiți a ne urma cursul, „De-o fi una, de-o fi alta, ce e scris, nu-i pentru ei / Cu valize vor căra de toate, euroi, ori dolărei”, iar mafiotismul politic își va urma parcursul bine mersi.

Acum, la sfârșit de an, cam ce am mai vrea să facem? Noi mai nimic, să ne distrăm, să ne relaxăm, să înfulecăm tradiționalele noastre sarmale, șorici și alte delicatessuri spre slava burdihanelor noastre; că de fapt de aceea existăm, menirea noastră principală de la mic la mare, sub sloganul „Noi trăim ca să mâncăm, nu mâncăm ca să trăim”.

Spre sfârșit de an, ce ne-a mai rămas? Da, artificii, bombe, tiribombe, trasoare, superbombe, toate strânse din timp, cel mai adesea pe sub mână, ca la răscrucea dintre ani să explodăm.

Da, dar mai întâi a explodat, într-o dramă de nedescris - a doua pentru acest an - Parisul, paradisul oricărui turist de pe mapamond de a-l vizita măcat o dată în viață. Patria iluminismului cu chintesența sa,

Parisul s-a transformat prin șase atentate teroriste, în care au murit 132 de oameni nevinovați și alte sute răniți, într-un tărâm de coșmar.

Acest diluviu arab a adus cu sine, cum era de așteptat, și elemente teroriste. Franța și-a închis granițele, lucru nemaîntâlnit, fiind pusă pe picior de război.

Papa afirma că al III-lea Război Mondial pare a fi început, diferit de cele clasice.

Și astfel atât drama de la noi, dar și cea franceză, având cauzalități diferite, fac ca sfârșitul de an să aibă un altfel de chimism.

Acest chimism greu de explicat, format dintr-o catenă de frustrare, neîmplinire, nedreptăți îndurate, teamă, teama zilei de mâine, teama de confrății noștri care la o adică înfig șișul în tine, teama de violuri, de atentate și multe altele și o altă catenă formată din dorința de descătușare, a regăsirii eului fiecăruia, care ar dori să domine, să se simtă confortabil ca un mic dictator, să nu dea socoteală nimănui. Ei bine, din acest binom, din această dublă catenă, rezultanta legăturii dintre ele nu reprezintă vreun compus chimic (detergenți, fenoli), ci pentru o secvență de câteva minute (înainte și după anul care vine) detonează în înaltul cerului tone de explozibili, petarde, artificii de tot felul, bombe și bombardele, uneori cu mâini prăjite ori câte un ochi scos. Poate în acest sfârșit de an ceva mai temperate.

Acum omul de rând se simte în largul lui, când în nări îi răzbate praful de pușcă, explodând, lăsând în urmă dăre de fum, cu mirosuri greu de inhalat. Se simte bine, energiile din el au fost descătușate, dorința de a fi cineva (măcar în fața convivilor) a prins contur, e la maximum, e tare, cei din jurul lui (a celui, celor care detonează flăcările începutului de an) sunt în extaz, în sfârșit frustrările acumulate pe parcursul unui an au fost defulate, sufletul celui care a aprins fitilul tiribombei și-a găsit liniștea.

„Ziua de după” cum ar fi caracterizată? Cea a lui Vasilică, mielul cerșetor purtat de cei cu miloaga. Mahmureală, creiere țândări, poate ceva natalitate la beție, zeamă de varză, pagubă în bugetele de familie (taci dracului, fă, că o dată e Anul Nou!), trezirea cu greu la realitate. Aoleu ce zbenguială, ce tâmpiți am fost că am aruncat cu banii, asta e, acum să vedem cum îi mai facem.

De la cozile nesfârșite de pe la magazine, de unde să cumperi produse agro din care peste jumătate le vei arunca la gunoi, la nesfârșitele cărduri de mașini spre așa-zisă recreere, circulă cu mai puțin de 10 km/ oră (ia uite, mașina mea consumă 6/100, aiurea, acum consumă peste 20/100), la „bombardamentele” din orașe de la miezul nopții de trecere dintre ani; acum, după toate acestea, de fapt ce ai realizat?

Că față de traiul mediu în care ne aflăm, ai devenit și mai sărac, „distracțiile” la care ai luat parte ori doar ai asistat, este vorba de cei ce au „petrecut” Revelionul în stradă, te-au sărăcit, dacă și realizezi acest lucru, și sufletește. Există, desigur, o elită îmbogățită fraudulos, dar și a unora care cinstit și-au agonisit averea, care știu să se distreze cu adevărat. Au cu ce, știu cum, iar dacă nu știu, sunt învățați contracost să urmeze un anumit ritual legat de sărbătorile de iarnă.

Mai sunt cei „albi”, descendenții din daci, care fiind așezați de când se știe lumea pe acolo și-au păstrat tradițiile strămoșești, trăirile, bucatele - prepararea, servirea și succesiunea acestora în timp. Nu aruncă nimic, pâinea este carnea lui Hristos, vinul e sângele lui și e mare păcat să arunci așa ceva. Cărnurile sunt parte consumate, parte „păstrate” până la vară, meșteșugit conservate.

Iată două lumi diferite, aceea în expansiune, a risipei, pe de-o parte și aceea a consumului chibzuit, pe de altă parte.

Paralelele pot continua aproape în toate dimensiunile vieții sociale, de la casele construite care să conserve energia, până la munca circadiană în și pentru mediul înconjurător, din care și extrag esența vieții, fără însă a-l distruge.

Cu gândul la acești oameni și la modul lor de viață, consider că noul an îmi va da mai multă încredere în viitor. Aceste oaze de adevărată bunăstare materială, așa cum și-o realizează ei, de sărbătoare, așa cum au moștenit-o din moși strămoși, se restrâng pe zi ce trece. Flăcării ades neînsurați și fetele care caută măritiș pleacă în bejenie prin lume să-și găsească un rost, altul decât cel în care au crescut și în care nu mai cred.

Așa că fiecare An Nou ne găsește mai săraci sufletește, mai mici și tot mai înconjurați de o mare agresivă, Marea Mondializării.

Privind spre cer artificiile care pentru o fracțiune de timp sfidează măreția stelelor de pe boltă, te întrebi dacă clipa își merită sacrificiul. Poate că da, poate că nu! Om vedea!

Eu zic că da, optimismul nu trebuie să ne părăsească, și nici speranța, care alături de noroc au rămas încătușate în Cutia Pandorei.

Doar la trecerea dintre ani vom putea desface această cutie, preț de câteva secunde, în tandem cu pocnitoarea șampanie, și ne vom simți mai bogați sufletește și cu speranța care nu a părăsit nicicând

poporul român, năzuința într-un trai mai bun.

La mulți ani, popor român!

Pace în țară și în sufletul fiecăruia!

Pace în Europa Unită, pe care și-o dorește fiecare locuitor al ei!

FLORIAN LAURENȚIU STOICA

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*